

Vells trilers, nous parany

La “modèlica” transició espanyola, amb tot el seu escenari de cartró-pedra, es va esmicolant dia rere dia sense cap mena de possibilitat de regeneració. Aquesta operació, que va propiciar el pas d'un règim dictatorial de caire feixista a una democràcia formal sense buidar cap estructura de l'antic estat, que no va comportar cap mena de penediment ni catarsi, i amb un nou cap d'estat que fou triat i educat pel dictador, un sistema judicial hereu de la tirania, un sistema financer còmplice de la guerra civil i del posterior estat repressor, ja fa els darrers espeternecs.

L'estat espanyol torna a ser davant de la seva crua realitat: un estat en gairebé fallida econòmica, on es rebenten les costures imposades, i nacions com Catalunya anuncien el seu adéu, on la corrupció impedeix la regeneració que cal i on l'emigració és la sortida per a milers dels seus ciutadans.

Quan l'estat espanyol fa aigües pertot arreu, habitualment es fa una crida als catalans perquè cooperin en la salvació d'Espanya, ja sigui en nom de la solidaritat, de l'economia, de la democràcia, de l'esquerra, o dels valors universals que es vulgui, tot i prometent un futur millor per a Catalunya. Quan passa la tempesta, no cal recordar-ho un cop més, Catalunya i els catalans tornen a ser l'ase dels

cops, a més a més d'humiliats i espoliats.

Ara Espanya torna a estar en situació d'emergència i inicia debats estèrils per a Catalunya, que si república o monarquia, que si federalisme o centralisme, que si “podemos” o “no podemos”. En qualsevol cas, nosaltres ens n'hem d'apartar com de la pesta.

Catalunya ha de seguir sense cap distracció cap a la independència, la nostra via ens ha d'allunyar cada cop més de l'Espanya que ens ha escanyat tantes i tantes vegades. Hem de denunciar novament aquests pressumptes independentistes als quals ja ha faltat temps per anar a socórrer els seus germans republicans espanyols. No s'hi val, una vegada més, jugar el joc de la política espanyola, que no és res més que un parany per als catalans.

Els cants de sirena de l'estat espanyol ens tornaran a posar a prova i no hi hem de caure per enèsima vegada. Ni reformes constitucionals, ni repúbliques ni monarquies, ni tramposa millora del finançament, ni blindatges estatutaris, ni solidaritats ibèriques, res d'això convé a Catalunya.

Només la independència, amb un estat lliure i democràtic, blindarà un futur ple d'esperança per als catalans.

Joan Carretero
President de Reagrupament

Sumari

Internacional

Catalunya en la Francofonia

per Josep Sort

PÀGINA 2

Municipalisme

Llengua i país

per Carles Bonaventura

PÀGINA 3

Cultura

Campanya del Sí+Sí a les xarxes socials

per Montserrat Tudela

PÀGINA 4

Ploma convidada

Espanya, tocada d'extrem burger

per Xavier Batalla

PÀGINA 5

Territorials

Eleccions europees 2014

per Pere Soler

PÀGINA 6

Vida parlamentària

El 9 de novembre hem de votar sí o sí

per Boi Fusté

PÀGINA 7

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra i la secció d'humor

Catalunya en la Francofonia

Ara fa uns dies es va anunciar que Catalunya aspira a integrar-se en la comunitat de la Francofonia, és a dir en l'organització d'estats i pobles que tenen el francès com a llengua, diguem-ne, referencial. D'aquesta manera es reprèn la idea que en el seu moment ja va llançar el president Maragall, i que ara recupera el president Mas. És una idea totalment encertada. No només perquè Catalunya té uns lligams històrics amb la cultura francesa, que són molt més antics que totes les colònies francòfones que també en formen part, sinó perquè, des d'un punt de vista estratègic, és d'una gran rellevància. Un cop assolida la Independència, el nostre referent internacional immediat serà, sense cap mena de dubte, França. No vull dir amb això que practiquem un seguidisme provincial de la política francesa, òbviament. Per exemple, en política internacional que, com ja sabem, encara estan en l'etapa de la *grandeur*, una mica atrotinada.

Però França, a diferència d'Espanya, és un important actor internacional. En tots els sentits. I resulta del nostre interès tenir-hi unes relacions com més estretes millor en tots els àmbits: polític, econòmic, militar, cultural, d'infraestructures i logístic, etc. Per això, el fet que ajudem a reforçar la francofilia a Catalunya, en un context d'auge de l'anglofilia, sense dubte serà molt ben rebut a París, però sobretot

en ciutats més properes, com poden ser Tolosa, Marsella o Lió. I, cas a banda, naturalment, a Perpinyà.

No podem ser, però, naïfs, i pensar que tot seran flors i violes. Històricament, les relacions franco-catalanes no han estat precisament un exemple de cordialitat i bona entesa. Però, en el context actual, França sap, com la resta de la comunitat internacional, que Catalunya està resolta a esdevenir un actor internacional, en forma d'estat sobirà. I que els espanyols han fracassat miserablement a impedir-ho. El fet que Catalunya representi la part principal de la seva frontera meridional

fa que no se'n desentengui i, encara menys, que accepti que alguna altra potència internacional intenti treure profit de la Independència de Catalunya. Abans que això passi, França jugarà la carta catalana, perquè no pot acceptar que un tercer potinegi en el seu pati del darrere. Per això és tan important que Catalunya mostri clarament la seva voluntat d'Independència i de mantenir excel·lents relacions amb França. I la iniciativa de la Francofonia va en aquesta direcció.

Josep Sort

Llengua i país

En un dels últims plens de l'Ajuntament de Girona, un dels consistoris que precisament tenen fama d'independentistes, vaig fer una sèrie de preguntes en matèria lingüística. Res de l'altre món, coses bastant elementals. Per exemple, que les plaques dels guals siguin totes en català. A Girona, sorprenentment, encara es poden veure pels carrers distintius de fa molts anys a l'entrada d'alguns garatges particulars escrits en castellà i d'altres de més recents retolats en bilingüe, dels quals l'Ajuntament encara disposa d'un bon estoc. Doncs bé, malgrat el que caldria esperar d'un ajuntament adherit a l'AMI i presidit per un alcalde que es proclama independentista, la resposta del regidor de torn de l'equip de govern va ser que aquestes plaques –les escrites en castellà i les bilingües– estaven “autoritzades”, i no hi va afegir res més.

Una lamentable resposta, francament, ja que la meua pregunta no anava per aquí. No es tractava de saber si les plaques dels guals escrites, encara, en castellà eren legals o no, ja ho sabem que a dia d'avui formem part de l'Estat espanyol, i que, per tant, la llengua castellana té plena validesa legal al nostre país. El que jo preguntava era si un ajuntament que no amaga el seu compromís amb el procés sobiranista es pot permetre tenir als seus carrers distintius de guals retolats en castellà o en bilingüe, la qual cosa, des del meu punt de vista és una

contradicció flagrant.

Igual de penosa va ser la resposta del govern convergent a la meua segona pregunta, o prec, en què m'interessava per l'absència, o la presència testimonial, de pel·lícules en català als cicles de cinema a la fresca que es fan a l'estiu a la ciutat. És un fet que es repeteix cada any, que alguns col·lectius ja han denunciat, i que sembla que aquest any tampoc tindrà solució, ja que la resposta de l'equip de govern va ser atribuir aquesta mancança a la falta de films en llengua catalana, la qual cosa no és certa, ja que avui dia es poden trobar un gran nombre de títols en català. Només cal consultar els experts en la matèria, com nosaltres hem fet.

Aquests dos exemples, en podríem citar molts més, palesen que avui, la defensa de la llengua catalana, fins i tot entre els que són favorables al procés sobiranista, en molts casos no és una prioritat. Els independentistes hem estat tants anys batallant per trobar elements “transversals”, com ara el de l'espoli fiscal, per exemple, a favor de la independència i de l'estat propi, que poguessin atraure

cap al front sobiranista sectors de la població que no se sentien motivats per les qüestions culturals o “identitàries”, que avui, com deia abans, la llengua catalana ja no és una prioritat per a alguns independentistes o per a força nousvinguts a l'independentisme. Tan sols cal veure les crides a favor del bilingüisme i de l'oficialitat del català i del castellà en una futura Catalunya independent que fan alguns líders polítics, moltes vegades per una simple qüestió electoralista.

Malgrat tot, Reagrupament continuarà tenint la defensa de la llengua catalana i de la normalització lingüística en tots els sectors de la societat catalana com una de les seves prioritats. Per això, en l'últim ple de l'Ajuntament de Girona vam demanar al consistori que s'adherís a la mobilització de Somescola del 14 de juny a favor del model educatiu català i en contra de la llei Wert i de les quotes de castellà a les nostres escoles que imposa la justícia espanyola.

Carles Bonaventura
Regidor de l'Ajuntament
de Girona

Campanya del Sí+Sí a les xarxes socials

A hores d'ara, a juny de 2014, qui no vulgui reconèixer el valor a les xarxes socials en la creació d'opinió pública, és senzillament desconegedor del món de la comunicació actual. Si bé és cert que cap xarxa social és capaç de, per exemple, fer guanyar un referèndum o unes eleccions per si sola, sí que és cert que pot incidir que el resultat final es decanti cap a una o altra opció. No estic parlant de les ja mítics usos de les xarxes socials de les campanyes d'Obama als EUA, o les anomenades "primaveres àrabs", sinó, per exemple, del paper que han tingut les xarxes socials en tot el creixement del moviment independentista català (en concret Twitter i Facebook) i tots els recursos online, com mails, blocs, youtube, etc.

En escriure aquestes línies no tinc a l'abast cap estudi rigorós sobre les xifres exactes d'usuaris que, sense ser necessàriament militants d'un o altre partit, han fet campanya per una o altra opció a les passades eleccions europees. Em baso només en l'observació de les persones que tinc vinculades a les dues xarxes socials on més participo: Twitter i Facebook. No tinc cap dubte que ha guanyat qui més suports ha tingut a la xarxa. O, dit d'una altra manera, ha perdut qui menys suports ha tingut a la xarxa.

Insisteixo que les xarxes socials en cap cas per elles mateixes poden guanyar una causa. El poder del televisor i la ràdio encara s'imposa. I, tanmateix, fins i tot el televisor, la ràdio i també la premsa escrita busquen complicitats en les xarxes socials i s'hi insereixen, reproduint piulades i imposant hastags per a programes d'actualitat. Per alguna cosa deu ser, doncs.

La proximitat i la interacció amb les persones que fins fa poc eren inaccessibles pels

ciudadans anònims en el món comunicatiu; el protagonisme d'aquests ciudadans sense veu en els grans mitjans de comunicació; la possibilitat de comunicar-te amb milers de persones properes ideològicament o en qualsevol altre aspecte i llunyanes físicament; poder-se sentir acompanyat en les reivindicacions a qualsevol hora del dia o la nit i des de qualsevol lloc amb un simple artilugi de mà, com és un mòbil, comporta un element emotiu del tot necessari per poder seguir treballant en la lenta i llarga gestació de nous escenaris socials i polítics. Una investigació publicada a finals de 2013 per Yabing Liu i Alan Mislove, que trobareu a la xarxa, diu que més del 50% de piulades al Twitter es fan a través de dispositius mòbils. És a dir, la gent va piulant i llegint piulades al llarg del dia des de qualsevol situació. Per tant, milers de persones tenen integrat en la seva quotidianitat opinar i rebre opinions a través de Twitter.

Un element fonamental de les xarxes és la llibertat d'expressió. Llibertat de la qual el PP que governa Espanya ja s'ha adonat de la perillositat i ha anunciat que comença a estudiar com "regular-la". Hi ha estats que fins i tot han vetat les xarxes (com la Xina, que ha vetat Twitter permanentment, o Iran que el va desconnectar durant uns mesos, o Egipte en temps de Hosni Mubarak). Llibertat d'expressió que pot practicar qualsevol ciutadà i pot fer ressonar la seva veu en la societat com mai li havia estat possible. Qualsevol ciutadà pot esdevenir per bé o

per mal protagonista mediàtic en qualsevol moment amb l'encert de les seves piulades.

A Catalunya falten exactament cinc mesos pel fet històric més important dels darrers segles: el referèndum del 9 de novembre. Referèndum, administrativament anomenat "consulta no vinculant", perquè només així es pot parlar des d'una comunitat autònoma espanyola. Referèndum que tothom sap que és vinculant amb la voluntat del poble i que, per tant, el seu resultat serà legítim i legitimador de la Independència de Catalunya, i si guanya el Sí+Sí tot es precipitarà. Però cal guanyar-lo. Cal que triomfi el Sí+Sí, cosa de què fins al dia 9 de novembre no podem estar segurs. La campanya per terra mar i aire d'Espanya serà brutal els cinc mesos vinents i, per tant, ens cal posar en marxa tots els recursos que com a ciudadans tinguem a l'abast per guanyar-la. No podem fer vacances enguany. Ens hi juguem massa. Els que estem convençuts que volem la independència utilitzem les xarxes tot l'estiu per fer campanya pel Sí+Sí. Des del mòbil, des de la platja, des del cafè, des del bus, el tren, o el sofà. No parem de donar arguments per assolir la llibertat nacional. No deixem de contrarestar els que no volen la independència, durant aquests 5 mesos.

Per tal de reforçar la campanya del Sí+Sí del 9N des de les xarxes, la sectorial de Cultura de Reagrupament farà aquest mes de juliol unes sessions de Twitter per a sobiranistes. Trobareu els horaris al nostre web properament. Es recomana venir amb mòbil, tablet o ordinador portàtil.

Montserrat Tudela

La ploma convidada: Xavier Batalla

Espanya, tocada d'extrem burger

La velocitat amb la qual marxem fa que moltes coses passin pràcticament inadvertides, al nostre país. El ritme al qual ens sotmet la política pot eclipsar altres episodis de la nostra vida que, aparentment, no són d'una envergadura semblant.

Hi ha massa gent, encara, que no se n'ha adonat del que passa a *McDonalds*. Sense ser conscients que això també pot tenir la seva traducció política.

Després de vendre tones i tones de menjar escombraria i de forma molt sostinguda en el temps, aquesta companyia va prendre la determinació de canviar el vermell que l'ha caracteritzat fins no fa massa per un verd molt particular. Però verd a tot arreu. La "M", tant inconfusible, ha restat amb el seu groc de sempre.

Algun autor situa el principi d'aquesta metamorfosi cap a l'any 2009. Un factor de pes en aquesta decisió el podria tenir el documental "*Super Size Me*", que va recaptar 28 milions de dòlars i es va convertir en una de les 10 pel·lícules més vistes de la història, en aquesta mena de gènere. De totes formes, a l'estat espanyol –per variar– el canvi s'inicià bastant més tard.

L'evolució ecològica de l'empresa afecta tots els àmbits de l'experiència de consum. Els locals ja no són aquella cosa impersonal, on l'element seriat, prefabricat, tronat, presidia cadascun dels seus racons. Aquell mal gust exquisit i impossible de reciclar ha estat substituït per la fusta i d'altres materials molt més càlids. Ara fa goig, un establiment d'aquests. Els seients són ergonòmics i les cadires ja no t'escupen cap enfora. Les tipografies dels seus missatges oscil·len entre la modernor més roent i el *handwriting*

absolut. Els espais s'han tornat acollidors i un nou sistema d'extracció de fums garanteix que no tornis a casa amb la roba embafada dels fregits al qual se sotmeten les sofertes racions d'hamburgueses i patates.

A més d'optar pel gran lífting estètic, ara també volen guanyar la batalla de la proximitat. El conte màgic del kilòmetre zero, que ho impregna tot. Això és la "*Extrem Burger*". L'anunci el protagonitzen dues molsudes hamburgueses, entaforades en un mateix entrepà, custodiades per l'enciam, ceba roja i *cheddar*. I la carn, extremenya (d'aquí arrenca la conyeta "*Extrem*"). Però, quan la demanes, apareix el mateix tros de sabata de sempre. La màgia que subministra el professional del *Photoshop* s'esvaeix a les primeres de canvi. Un sabor imprecís, i que només pot anestesiar el ketchup.

Per més que remoguim cel i terra, un coi d'hamburguesa a *McDonalds* és la història de sempre. No dona més de si, l'assumpte.

Així és que, en mirar fixament un cartell amb aquesta darrera creació, no puc evitar que m'hi aparegui la imatge extraviada d'en Rubalcaba. I la seva proposta *extrem*, de reforma

constitucional. És tot un intent amb el segell *McDonalds*.

Després de 30 anys, Espanya és ben clar que ha canviat. S'ha rentat i molt la cara. Fa bastant més goig; ningú no en pot dubtar. Gasta un –fals– posat cosmopolita, amb tocs de rabiosa avantguarda. Vaja, que se les dóna de moderna. Però què ens intenta oferir, el més agosarat –de moment– dels ofertants espanyols? La mateixa ferralla de sempre, impossible de digerir. Una proposta molt ben maquillada, de federalisme impossible, ben amanida de moixaines i una bona ració de copets a l'esquena. Ve tot sovint per casa nostra, on sempre és rebut amb una carxofa que li permet anunciar les bondats del producte que intenta encolomar-nos. Ell, a Barcelona, personifica el concepte "kilòmetre zero".

Espanya, per més que s'hi aboquin esforços, és la mateixa hamburguesa de sempre. Hem estat trenta anys intentant rosegat-la i hem fracassat. Ara ni amb *ketchups*, ni mostasses constitucionals, ni amb altra mena de distracció aconseguiran dissimular allò què, en definitiva, és i serà. Prou que ho sabem.

Eleccions Europees 2014, Rcat hi ha estat present

Reagrupament independentista, Rcat, ha concorregut per tercera vegada en la seva història a unes eleccions de caràcter general. Ho ha fet, aquest cop, fruit de l'acord a que a finals del passat 2013 va arribar amb Convergència Democràtica de Catalunya.

La candidata de Reagrupament, la Montserrat Aymamí i Viadè, va ocupar un lloc a les llistes de candidats aportats des de Convergència Democràtica de Catalunya; concretament, el tercer lloc per darrera de Ramon Tremosa i Mireia Canals, que en el conjunt estatal de la llista electoral de "Coalició per Europa" va ser finalment el vuitè.

És el primer cop que concorrem a unes eleccions generals dins les llistes d'una altra formació. La nostra organització ha treballat en la campanya electoral. La coordinació amb CDC ha estat bona, malgrat el poc temps que fa que l'acord que la fa possible va ser signat i que els mecanismes que ens permeten treballar plegats fa poc que estan en funcionament. Les reunions entre CDC i Rcat es produeixen de manera sovintejada a través d'una comissió coordinadora, i la comunicació és fluida. Tot plegat ens ha permès, a part d'aportar la nostra candidata, mobilitzar la nostra organització durant aquesta passada campanya, donant suport a la candidatura encapçalada per Ramon Tremosa, la nostra candidatura!

L'acord que Reagrupament ha signat amb Convergència Democràtica de Catalunya té un objectiu clar: ajudar i reforçar el Procés, mentre ambdues organitzacions mantinguem clar l'objectiu final, la independència de Catalunya. El lideratge del president Mas i la seva aposta per aconseguir que Catalunya

esdevingui un Estat i l'ampli suport parlamentari obtingut en aquest tema, amb la data de la consulta i la pregunta ja fixades. Les declaracions a favor del doble sí a la consulta –el segon queda clar que és la independència– per part del president Mas i el seu partit ... Tot plegat fa que hi hagi una coincidència en l'objectiu nacional a aconseguir.

No entrarem de nou a valorar el resultat de les eleccions que en el seu conjunt ha estat bo per a les forces que a Catalunya defensen el Dret a Decidir i, per tant, la consulta del proper 9 de novembre. Uns resultats que, malgrat una participació encara baixa, atès que per als catalans aquestes eleccions tenien més d'un objectiu, han estat bons per a la causa sobiranista; bàsicament per comparació amb els resultats que han obtingut els partits unionistes a casa nostra i, en conjunt, tots els contraris al dret a decidir.

La majoria dels catalans som europeistes convençuts, malgrat que l'Europa que s'està construint a vegades no sembla il·lusionar-nos. És una Europa en la qual hem fixat al llarg dels anys moltes esperances sobre el nostre esdevenir nacional i que potser per això a vegades veiem insensible i estranya. Europa, malauradament, és una Europa dels estats. És per això que els catalans cal que hi participem com a Estat en la construcció d'un espai comú europeu, on els nostres drets com a poble siguin tinguts en compte en peu d'igualtat, no com ara, que som subjecte subsidiari, menystingut i molts cops ignorat.

Reafirmar-nos com a poble que aspira a ser protagonista i no només figurant era un dels objectius d'aquestes eleccions; l'altre, lògicament, era la construcció de l'espai comú. És

desesperançador veure com, en alguns països, aquestes eleccions només serveixen perquè forces polítiques quasi marginals a casa seva tinguin un protagonisme desmesurat al Parlament Europeu. Això encara que es produeix pràcticament arreu és molt evident especialment en aquells estats en què el seu xovinisme nacional o sentit de "superioritat històric" no els permet fiar la seva "pèrdua de sobirania" en nom de la construcció europea. És principalment el cas de França i la Gran Bretanya, on forces polítiques que no mereixerien el reconeixement del seu electorat quan es tracta de regir el destí del seu propi país, prenen en canvi un protagonisme desmesurat a Europa, ajudant a configurar un contrapès que debilita el projecte comú i, com a contrapartida, manté la fortalesa dels estats nació propis. Alguns d'aquests estats varen entrar al segle XX essent imperis i en van sortir com unes nacions més o, en el millor dels casos, com a potències de segon ordre. Tot plegat els fa difícil pair la cessió de sobirania a la Unió i que s'escoltin altres veus que no siguin les seves o que ja no ostentin el lideratge polític o econòmic.

La gent de Reagrupament hem avalat la candidatura encapçalada per Ramon Tremosa perquè té un doble valor: un vot a favor de la construcció europea i un altre a favor que Catalunya figuri en aquests procés de construcció europea com a protagonista. Per això hem apostat, a diferència d'altres, per aquells que millor ho poden fer per Catalunya i també indubtablement per Europa.

Pere Soler
Coordinador Rcat
Maresme

El 9 de novembre hem de votar sí o sí

Certament els catalans som gent estranya. Potser som els cracs en entrar en les profunditats de les contradiccions i les seves possibles o provables solucions.

Tothom hauria de saber que a Catalunya tenim procés perquè tenim un President de la Generalitat que va decidir dir prou. De fet ho ha dit amb molta més intensitat que tots els catalans junts. El poble ho diu els 11 de setembre i poca cosa més i el president Mas i des de fa més de dos anys, ho diu gairebé cada dia.

No és el mateix que qui lidera el procés, el que ha de signar el decret per a la consulta o per a unes noves eleccions no tingui la legitimitat i el suport de la majoria social i política, o que els tingui.

Alguns tenen la gran habilitat en dir-nos que no, que el procés no és qüestió de lideratges, que és el moviment transversal que lidera el procés i, si una persona al capdavant cau, ja en sortiran altres. Ens deuen voler dir que la improvisació, i l'assemblearisme són la base del procés, quan saben que tot, absolutament tot, en política, és fa a partir de lideratges forts i organitzacions potents. Tornem però a les legitimitats. Tindríem procés si el president Mas no hagués decidit dir prou? Tindríem procés si ell no hagués "convençut" els seus, que ara el camí és que Catalunya decideixi el seu futur?: doncs NO. Ningú li va demanar al President que entomés la responsabilitat per liderar el procés, hi va arribar per una història i pels fets. El president Artur Mas ha fet la seva catarsi i el resultat el coneixem. El President va prendre la decisió personal d'entomar la responsabilitat de conduir un procés difícil i complicat.

Si el govern de Catalunya, amb

el seu President al capdavant, no aguantés tots el embats que rep i llencés la tovallola, segur que succeirien dues coses: una, que els de les terceres vies encetarien al si de la federació una guerra a mort per imposar llurs objectius i, segon, que la lluita interna per liderar l'organització seria la seva destrucció. Pensar a hores d'ara que seria bo per al Procés que el president Mas deixés de liderar-lo és tant com dir que el procés i el seu objectiu final és pot deixar per a més endavant. ERC pot fer tots els sorpassos que vulgui, en termes electorals. Pot ser que la pròpia autodestrucció dels socialistes catalans els beneficiïn. Fins i tot es poden autoproclamar com els garants del procés en termes immaculats i amb les mans netes, però el que no podran, i tampoc ho van poder fer en els anys de la República espanyola, és fer de Catalunya un Estat lliure i independent, sense el concurs de CDC i amb els de UDC, si volen.

Potser no calia fer temps construint estructures d'Estat. Potser només calia una majoria absoluta sòlida i transversal al Parlament amb prou collons per Proclamar la Independència. Ja ho va dir en Junqueras: doneu-me 68 Diputats i proclamo la Independència. Ara però, els d'ERC només hi volen ser per garantir una consulta no referendària i sense cap caràcter jurídic. 50 més 21 són 71 Diputats, majoria absoluta: per què en Junqueras no posa la condició de proclamar la independència per ser al govern? No ho dúien en el Programa, d'acord. Unes noves eleccions i un Programa polític ho arreglen.

Catalunya no pot arribar al 9 de novembre sense que els catalans puguem votar. Al setembre tindrem la nova llei de consultes, que ja sabem que serà impugnada pel govern espanyol. No és podrà fer cap consulta legal, i fer-la il·legal no tindria el reconeixement internacional que busquem.

El 9 de novembre, Catalunya ha de votar i, si no és en una consulta legal, ho hem de fer amb unes noves eleccions autonòmiques. Aquí serà on veurem qui vol la independència i qui no.

El 9 de novembre hem de votar SI o SI. Els esdeveniments que forces reaccionàries ens proporcionaran a Catalunya (can Vies), més les accions recentralitzadores del govern espanyol ens deixen un marge d'acció política tan escàs que no aprofitar-lo seria el gran desastre. Espanya Estat sap el que vol i ara és tradueix en més Espanya i menys autonomies. La gran coalició més que previsible entre el PP i el PSOE tindrà l'objectiu de culpar el procés autonòmic de tots els mals i fer-ho anirà acompanyat de lleis contra aquells que reclamen més autogovern i més autonomia.

Votar és la solució democràtica. Espanya no ens deixa. Podem votar en unes noves eleccions autonòmiques i Espanya no pot impedir-ho. Fem-ho i acabem d'una vegada amb la part més feixuga del procés.

1 de Juny 2014

Boi Fusté

Un debut literari original i sorprenent

Oriol Ponsatí-Murlà, *Totes les estacions de França*, Empúries, Barcelona, 2014.

Una notícia sobre vint quilos d'or abandonats dins d'una maleta en un tren al sud de París esdevé el material sobre el qual Oriol Ponsatí-Murlà ha bastit el seu debut literari. Amb aquesta curiosa obra, un text breu i juganer molt ben construït, el director d'Edicions de la Ela geminada va guanyar el XXXIII Premi de novel·la curta Just M. Casero.

Es tracta d'una novel·la que, tot i anar incorporant nous personatges a cada capítol, manté la presència d'una maleta amb or com a fil conductor, la qual acaba esdevenint l'autèntic protagonista de l'obra. A partir del 3r capítol, el lector ja sap que en el capítol següent algun personatge pujarà a un tren dels ferrocarrils de l'àrea metropolitana de París (RER) i acabarà abandonant-hi la maleta plena de lingots d'or. Fins i tot, en algun moment, es troba una mica "atrapat en el temps", a causa d'aquesta reiteració mecànica de la trama. Ara bé, l'autor supera aquest mecanicisme gràcies a la diversitat i amenitat de les històries que acompanyen els personatges: des de supervivents de l'holocaust a alquimistes, passant per pianistes suïcides que detesten Listz. També hi ajuda alguna digressió molt divertida, com la que ridiculitza el comportament del públic

d'espectacles de música clàssica que es conclou amb la hipèrbole següent: "Si hi ha quelcom que fa perdre irremissiblement la fe en l'espècie humana és veure una senyora septuagenària dempeus, després d'haver escoltat una bona sonata de Brahms, cridant bravo com una bacant enfollida, colpejant el terra amb els peus i aplaudint neuròticament, en lloc de guardar un silenci reverencial davant del miracle d'una obra ben executada." (p. 54)

En qualsevol cas, el que resulta més decisiu per a retenir l'atenció del lector i alhora fer més complexa l'estructura de la novel·la és la reparició contínua de personatges de capítols anteriors, que teixeixen una espècie de cadena, sobretot, el capítol X, dedicat a una història protagonitzada per un trassumpte

del mateix autor, l'escriptor O. En aquest capítol es produeix una (meta)reflexió relativa al caràcter d'"antinovel·la" de l'obra que el lector té a les mans, sobre la qual l'escriptor O admet que té per objectiu "destruir l'argument a base de multiplicar-lo". A més, l'especificitat d'aquest capítol li permet invocar expressament, com a autors de referència, Calders, Dostoievski, Pla, Mann, Rodoreda i Irving. No revelaré el desenvolupament de la història de l'escriptor O, però tot el que li passa és ben lògic, des del punt de vista narratiu, i està trenat amb enginy.

El títol del llibre procedeix d'un bell poema de Josep Carner, "Plou", del llibre *El cor quiet*, en què el poeta descriu una pluja aclaparadora ja que "l'aigua podreix els carrerons malalts; gargolen per cent becs les catedrals". Segurament és un prejudici, però trobo que la pluja a França és molt més estètica que al nostre país. De la mateixa manera, no crec que el servei de Rodalies de RENFE resultés tan eficaç literàriament com la xarxa ferroviària francesa.

Fet i fet, la maleta plena d'or esdevé una mena de falcó maltès com el de la cèlebre novel·la de Dashiell Hammett. Tots els personatges hi van donant voltes, però al final no és gaire important si l'or és fals o si la notícia és una innocentada. Al capdavall, el falcó hammettià és del material de què estan fets els somnis, com també la maleta del llibre de Ponsatí-Murlà ho és del material de què està feta la literatura.

Humor

Lluís Boet

